

Hayır Ve Şer

– mihrimah · 27 Nisan 2018

HAYIR VE ŞER “Hayır Allah’tan, şer nefsimizdendir.”

İmanın şartlarındaki, hayır da şer de ALLAH’tandır sözü tasarruf rızasının sahipleri olan NEBİ, RESUL ve DEVRİN İMAMLARI için geçerlidir. Yoksa Allahtan bize gelen her şey hayırdır.

72/CİN – 26: Âlimul gaybi fe lâ yuzhiru alâ gaybihî ehadâ (ehaden).

O (Allah), gaybı bilendir. Fakat O, gaybını hiç kimseye zahir etmez (bildirmez).

Allah gaybı bilendir. Fakat O, zamanı sıfırlayan sonsuz hızı sebebiyle, bizlere göre gelecekte yaşanacak her şeyi bilir. Ayrıca bütün âlemleri yaratan Allah olduğu için, her âlem diğer âlemlere göre gayb olduğu yani bilinmediği halde Allah'a göre gayb değildir. Allah gaybı kimseye bildirmez. Ama dilediğine gösterir.

72/CİN – 27: İllâ menirtedâ min resûlin fe innehu yesluku min beyni yedeyhi ve min halfhî rasadâ (rasaden).

Resûllerden razı oldukları (tasarruf rızasına ulaşmış olanları) hariç! O taktirde, muhakkak ki O (Allah), onların önünden ve arkasından gözetenler sevkeder ki.

Allah'ın Tasarruf Rızasına ulaşmış olan Devrin İmam'ları hariç, Allah gaybı kimseye bildirmez. Allah; Tasarruf Rızasına ulaşmış olan Devrin İmam'larının üzerlerinde, önlerinden arkalarına kadar uzanan, çok sayıda koruyucu melek gönderir ki...

3/ÂLİ İMRÂN-179: Mâ kânallâhu li yezere mu'minîne alâ mâ entum aleyhi hattâ yemîzel habîse minet tayyib(tayyibi), ve mâ kânallâhu li yutliakum alel gaybi ve lâkinnallâhe yectebî min rusulihî men yeşâu fe âminû billâhi ve rusulih(rusulihî), ve in tu'minû ve tettekû fe lekum ecrun azîm(azîmun)."

Allah, habis olanı (kötüyü), temiz olandan (mü'min olanı, mü'min gözükenen) ayırincaya kadar mü'minleri, sizin bulunduğunuz hâl üzere (mü'min olanla mü'min gözükenin bir arada olduğu bir durumda) terk edecek değildir. Ve Allah sizi gayba muttali edecek (gaybı bildirecek) değildir. Ve lâkin Allah, resûllerinden dilediği kimseyi seçer (gaybı o resûlüne bildirir). O halde, Allah'a ve O'nun resûllerine îmân edin. Ve eğer âmenû olur ve takva sahibi olursanız, o zaman sizin için "Büyük Ecir" vardır.

Bu tasarruf rızasını sahipleri olan Nebi ve Veli Resuller, devrin imamıdır. Allah gaybı yalnızca onlara bildirir. Onlar kendi nefisleri ile hareket etmezler. Ne yaparlarsa onlara onu yaptırır ALLAH'tır.

53/NECM – 3: Ve mâ yentku anil hevâ.

Ve o, hevasından (kendiliğinden) konuşmaz.

Hz. Muhammed (S.A.V) Efendimiz bir peygamberdi ve Kendi iradesiyle konuşmazdı. O'nu Allah konuştururdu. Yani Allah'ın tasarrufu altındaydı.

53/NECM – 4: İn huve illâ vahyun yûhâ.
(O'nun söyledikleri), sadece O'na vahyolunan vahiydir.

O sadece Allah'ın vahyettiğini söyleyebileceği için bütün söyledikleri Allah'ın, O'na sözlendikleridir.

Peygamber efendimiz bir gün eşraftan kişilere ALLAH'a ulaşma talebini anlatmakta iken, bir âmâ olan Abdullah bin Ümmi Mektum geldi ve Peygamberimiz konuşurken ona bazı sorular sordu. Peygamberimiz cevap vermedi ve yüzünü buruşturdu. Bunun üzerine Rabbimiz ABESE Suresini indirdi.

80/ABESE-1: Abese ve tevellâ.
Huzursuz oldu (yüzünü buruşturdu). Ve başını çevirdi (ilgilenmedi).

Hz. Muhammed (S.A.V), müşriklerin ileri gelenlerini, grup grup toplayıp, onlara İslâm'ı kabul ettirmeğe çalışıyordu. Böyle bir toplantı sırasında, âmâ olan Abdullah bin Ümmi Mektum yanına gelip "Öğrettiklerini bana da öğret" diyerek birkaç kere sözünü kesti. Hz. Muhammed (S.A.V), bu durumdan huzursuz oldu, gayri ihtiyari huzursuzluğu yüzüne aksetti. Bu durumda onunla ilgilenmeyip, bir şey söylemeyerek başını çevirdi, tebliğine devam etti.

Bu ayetten sonra, Abdullah bin Ümmi Mektum'un gönlünü hoş etmiştir.

80/ABESE-2: En câehul a'mâ.
Âmâ olan bir kişinin ona gelmesi (sebebiyle).

Kör olan Abdullah bin Ümmi Mektum'un yanına gelmesi sebebiyle Hz. Muhammed (S.A.V)'in huzursuz olduğu ve başını diğerlerine çevirdiği anlatılıyor.

80/ABESE-3: Ve mâ yudriku leallehu yezzekkâ.
Ve sen bilemezsin, umulur ki böylece o tezkiye olur.

80/ABESE-4: Ev yezzekkeru fe tenfeahuz zikrâ.
Veya öğüt alır, böylece bu öğüt ona fayda verir.

Tezkiye olmasa yani nefsinin kalbinin yarıdan fazlası nurla dolmasa bile, belki senin söylediklerinden öğüt alır ve Allah'a ulaşmayı diler ve cehennemden kurtulabilir.

80/ABESE-5: Emmâ menistagnâ.

Fakat kendini müstağni gören (bir şeye muhtaç olmadığını sanan) kimse.

Diğeri ise Allah'a ulaşmayı dilemeyen, buna ihtiyaç hissetmeyen bir kişi.

80/ABESE-6: Fe ente lehu tesaddâ.

Oysa sen, ona yöneliyorsun.

Halbuki sen Allah'a ulaşmayı dilemek üzere sana gelip bilgi isteyen, kör olan Ümmi Mektum ile değil de, Allah'a ulaşmayı dilemeye ihtiyaç duymayan, bu konu ile ilgilenmeyenle meşgul oluyorsun.

80/ABESE-7: Ve mâ aleyke ellâ yezzekkâ.

Ve onun tezkiye olmamasında, senin üzerinde bir sorumluluk yoktur.

Senin yöneldiğin kişi tezkiye olmayı istemediği için, senin üzerinde onunla ilgili bir sorumluluk yoktur.

80/ABESE-8: Ve emmâ men câeke yes'â.

Halbuki sana koşarak gelen kimse.

Ama koşarak sana gelen, gözleri kör olan kişi Allah'a ulaşmayı dileycek bir huşû ile sana gelmiştir.

80/ABESE-9: Ve huve yahşâ.

Ve o huşû duyuyor.

O huşû duyuyor. Yani sen onunla ilgilenerek "Allah'a ulaşmayı dile!" deseydin, onun Allah'a ulaşmayı dilediğini görecektin.

80/ABESE-10: Fe ente anhu telehhâ.

Oysa sen, onunla ilgilenmiyorsun.

Bunun üzerine Müşrikler Allah Peygamberi cezalandırdı dediler. Fakat o hareketi Peygamberimize, diğer insanlara örnek olması için yaptırın Allah c.c. idi. Bunu diğer insanlar anlayamadılar. Bundan sonra;

Rabbimiz Peygamber efendimiz için, senden meydana gelen her şey, hayır da şer de Allah'tandır diyerek, Nebi, Resul ve Devrin imamları tarafından meydana gelen her şey Allah tarafından meydana getirilir buyurmaktadır.

4/NİSA – 78: Eyne mâ tekûnû yudrikkumul mevtu ve lev kuntum fî burûcin muşeyyede

(muşeyyedetin), ve in tusıbhüm hasenetun yekûlû hâzihî min indillâh (indillâhi), ve in tusıbhüm seyyietun yekûlû hâzihî min indik (indike), kul kullun min indillâh (indillâhi), fe mâli hâulâil kavmi lâ yekâdûne yefkahûne hadîsâ (hadîsen).

Nerede olursanız olun, ölüm size ulaşır. Hatta sağlam kalelerde bulsanız bile. (Senden dolayı) onlara bir iyilik isabet ederse: "Bu Allah'tandır. " derler. Bir kötülük isabet ederse: "Bu senin tarafındandır. " derler. De ki: "Hepsi Allah'ın katındandır. " Bu topluluğa ne oluyor ki söz anlamaya yanaşmıyorlar?

Peygamber Efendimiz (SAV) tasarruftaydı. Yani onu Allah konuşturur ve yaptıklarını Allah yaptırır. Peygamber Efendimiz (SAV) onları üzen bir olaya sebep olduğu zaman o olayı şer zannediyorlardı, sevindiren olayları da hayır zannediyorlardı. Oysa ki her iki olayda aslında Allah tarafından vücuda geldiği için sevindiren olaylarda, üzen olaylarda "HAYIR" idiler. Allah'ın sebep olduğu her olay kaderdir. Ve kader hiç bir zaman şer (derecat kaybettiren olay) olamaz. Allah'ın üzerimizde oluşturduğu olaylardan derecat kazanabiliriz ama asla deracat kaybedemeyiz. Yani şerrin Allah'tan gelmesi mümkün değildir. Olay bize zarar verirse, derecat kaybetmek şöyle dursun, deracat kazanırız. Olay bize fayda sağlarsa gene derecat kaybetmeyiz. Öyleyse Allah'ın oluşturduğu kader müessesesi ya fayda ya da zarar verir. Ama ikisinde de derecat kaybetmeyiz. Öyleyse Allah bize ne yaparsa yapsın bu yaptığı şey şer olamaz, bu mümkün değildir.

8/ENFÂL-17: Fe lem taktulûhum ve lâkinnallâhe katelehum, ve mâ remeyte iz remeyte ve lâkinnallâhe remâ, ve li yubliyel mu'minîne minhu belâen hasenâ(hasenen), innallâhe semîun alîm(alîmun).

Onları siz öldürmediniz ama onları Allah öldürdü. Ve attığın zaman da sen atmadın ama Allah attı. Ve Allah, mü'minleri Kendisinden ahsen belâ ile imtihan eder. Muhakkak ki Allah, işitendir ve bilendir.

53/NECM - 3: Ve mâ yentku anil hevâ.

Ve o, hevasından (kendiliğinden) konuşmaz.

28/KASAS-68: Ve rabbuke yahluke mâ yeşâu ve yahtâr(yahtâru), mâ kâne lehumul hıyarat(hıyaratu), subhânallâhi ve teâlâ ammâ yuşrikûn(yuşrikûne).

Ve Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer. Ve seçim hakkı onlara ait değildir. Allah Sübhan'dır (münezzehtir) ve (onların) şirk koştukları şeylerden yücedir.

Seçim, Allah'ındır. Allah, insanların çok büyük bir kısmını kendisine seçer. Allah'ın seçtiği kullar, Allah'a ulaşmayı dilemeleri için seçilirler. Onlardan kim Allah'a ulaşmayı dilerse sadece onlar kurtuluşa ulaşırlar. Bunlar çok küçük bir azınlıktır. Kulun Allah'a ulaşmayı dilemek dışında bir tercih hakkı yoktur.

72/CİNN-21: Kul innî lâ emliku lekum darren ve lâ reşedâ(reşeden).

De ki: "Muhakkak ki ben, size bir zarar verme ve sizi irşad etme gücüne malik (sahip) değilim."

De ki: "Muhakkak ki ben bir peygamber sıfatıyla tek başıma, Allah'ın yardımı olmaksızın, size bir zarar verme veya sizi irşad etme gücüne sahip değilim. Sizleri ancak Allah'ın emri ve yardımı ile irşad

edebilirim.”

7/A'RÂF-188: Kul lâ emliku li nefsi nef'an ve lâ darran illâ mâşaallâh(mâşaallâhu), ve lev kuntu a'lemul gaybe leste kertu minel hayri ve mâ messeniyes s'û in ene illâ nezîrun ve beşîrun li kavmin yu'minûn(yu'minûne).

De ki: "Allah'ın dilemesi hariç, ben kendime fayda veya zarar verecek güce malik değilim. Eğer ben gaybı bilseydim, hayrı mutlaka çoğaltırdım, bana bir kötülük dokunmazdı. Ben ancak mü'min olan kavim için bir nezir (uyaran) ve müjdeleyiciyim."

Hz. Muhammed (SAV) Efendimiz, Allah'ın tasarrufundadır. Allah'ın kendisine yaptırdığı her fil onun için hasenattır eğer tasarrufta olmasaydı seyyiat işleyebilirdi. O zaman nefsinde ki afetlerin vücuda getirdiği bir olay olurdu ve derecat kaybederlerdi diye düşünebiliyor olabilirler. Ama nefsindeki bütün afetler daimi zikir sebebi ile yok olduğu için şer işlemesi mümkün değildir.

Ama normal insanlar için bu geçerli değildir. Allah'a göre hayır, bize derecat kazandıran fiiller, şer ise, bize derecat kaybettiren fiillerimizdir

2/BAKARA – 216: Kutibe aleykumul kitâlu ve huve kurhun lekum, ve asâ en tekrehû şey'en ve huve hayrun lekum, ve asâ en tuhibbû şey'en ve huve şerrun lekum vallâhu ya'lemu ve entum lâ ta'lemûn (ta'lemûne).

Savaş, o sizin için kerih olsa da (hoşunuza gitmese de) üzerinize farz kılındı. Ve hoşlanmayacağınız bir şey olur ki, o, sizin için bir hayırdır. Ve seveceğiniz bir şey olur ki, o, sizin için bir şerrdir. Ve (bütün bunları) Allah bilir, siz bilmezsiniz.

Savaş, ölmek veya öldürmektir. Onun için kıtal ismini kullanmıştır Allahütealâ. Burada katletme müessesesi, insanı öldürmek vardır.

Ayet-i kerime, Allah'a ve insana göre ölçülerin ne kadar değişik değerlendirildiğini çok açık bir şekilde ifade etmektedir. Allah'a göre hayır, derecat kazandıran; şer ise kaybettiren bütün olaylardır. derecat kazandıran olaylar Kur'an'ı Kerim'de genel anlamda hayır, sevap, hasenat olarak geçmektedir: Bunların karşılıkları da şerr, günah ve seyyiattir.

Çaldığı mal için memnun olan hırsız her hırsızlık yaptığında derecat kaybeder. Malı çalınan kişi ise üzgündür. Çünkü ondan beklediği faydaya ulaşamamıştır. Böyle bir dizaynda malı çalınan kişi hayra üzülmemektedir. Hırsız onun malını çaldığı için kaybettığı dereceler malı çalınana pozitif olarak kaydedilmiştir. Onu hayra ulaştırmıştır. Olaylarda kişinin sevinmesi veya üzülmesi Allah'ı hiç alâkadar etmez. Sevinmeye göre olaylar hayır; üzülmeye göre şer olmaz. Vatanın tehlikeye düştüğü bir noktada savaşa katılan bir insan yara aldığında belki canı acır ama bu, onun için büyük bir hayırdır. Hele şehit olursa hayırların en büyüğüdür.

Eşyanın tabiatı gereği birçok insan ölümden korkar. Özellikle fizik vücutlar ölüme karşı hassastırlar ve kişinin fizik vücudu korkuyu yaşar.

Bütün güzellikler Allah'ın yolunda olmakla birlikte yürür, bütün çirkinlikler de şeytanın yolunda olmakla yürür. Allah'ın yolunda olan insanlar eninde sonunda sonsuz bir mutluluğa ulaşacaklardır. İradelerini de Allah'a teslim ettikleri noktada hem cennet saadetinin hem de dünya saadetinin tamamı onlarındır.

Biz insanlar nefsimize hoş gelen şeyleri hayır, nefsimize kötü gelen şeyleri şer zannederiz. Allah'tan hiçbir zaman şer gelmez. Allah'tan gelen her şey, nefsimize kötü gelen her şey hayırdır. Çünkü Rabbimiz insanları devamlı imtihan etmektedir. Ve onun izni olmadan hiçbir kimseye hiçbir musibet isabet etmez. Ve biz günahı da sevabı da kendi nefsimizle işler, cenneti de, cehennemi de kendi nefsimizle kazanırız. O yüzden, hayır Allah'tan, şer nefsimizdendir.

4/NİSA – 79: Mâ esâbeke min hasenetin fe minallâh (minallâhi), ve mâ esâbeke min seyyietin fe min nefsik (nefsike), ve erselnâke lin nâsi resûlâ (resûlen), ve kefâ billâhi şehîdâ (şehîden).

Sana ne iyilik (hasenat) isabet ederse, Allah'tandır. Sana ne kötülük (seyyiat) isabet ederse, kendi nefsimizdendir. (Eğer derecat kaybedecek bir şey yapmış olsaydın.) Ve seni, insanlar için Resûl olarak gönderdik ve Allah şahit olarak yeter.

45/CASİYE – 15: Men amile sâlihan fe li nefsih (nefsihî), ve men esâe fe aleyhâ summe ilâ rabbikum turceûn (turceûne).

Kim salih amel (nefs tezkiyesi) yaparsa, kendi nefsi içindir (lehinedir). Ve kim kötülük yaparsa, o da kendi aleyhinedir. Sonra Rabbinize döndürüleceksiniz.

64/TEGABUN – 11: Mâ esâbe min musîbetin illâ bi iznillâh (bi iznillâhi), ve men yu'min billâhi yehdi kalbeh (kalbehu), vallâhu bikulli şey'in alîm (alîmun).

Allah'ın izni olmadıkça bir musîbet isabet etmez. Ve kim Allah'a îmân ederse (âmenû olursa), (Allah) onun kalbine ulaşır. Ve Allah, herşeyi en iyi bilendir.

HER İŞTE BİR HAYIR VARDIR

Bir zamanlar Afrika'daki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaşı olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü. Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin, ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi:

“Bunda da bir hayır vardır.”

Bir gün kralla arkadaşı birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş

ederken tüfeği geriye doğru patladı ve karalın başparmağı koptu. Durumu gören arkadaşı her zamanki sözünü söyledi:

“Bunda da bir hayır var.”

Kral öfke ve acıyla bağırdı: “Bunda hayır falan yok ! Görmüyor musun, parmağım koptu”

Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı. Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durulması gereken bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu. Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar. Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki; kralın başparmağının olmadığını fark ettiler. Bu kabile , batlı inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri taktirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler.

Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koştı ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı.

“Haklıymışsın!” dedi. “Parmağımın kopmasında gerçekten de hayır varmış. İşte bu yüzden, seni uzun bir süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum. Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi.”

“Hayır!” diye karşılık verdi arkadaşı, “Bunda da bir hayır var.”

“Ne diyorsun Allah aşkına “ diye hayretle bağırdı kral. “Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın, neresinde hayır olabilir?”

“ Düşünsene! Ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte orda olurdum, değil mi? Ve sonrasını düşünsene? Bunda da bir hayır olmasaydı tekrar birlikte olabilir miydik?”

Allah razı olsun.

Burhan AKSU